

Arrest

nr. 68 670 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 december 2008 een asielverzoek in. Hij verklaarde hierbij op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 4 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in antwoord op verzoekers asielaanvraag de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 8 februari 2011 met nummer 55 724 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 februari 2011 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 22 maart 2011 diende verzoeker een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 15 mei 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 juni 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 4 juli 2011 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*[B., X.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een UNMIK-reisdocument voor op naam van [B. X.] uitgereikt op 25.02.2004 en geldig tot 24.02.2006. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008). Betrokkene legt bij zijn aanvraag een UNMIK-rijbewijs voor op naam van [B. X.] uitgereikt op 14.08.2003 en geldig tot 13.08.2008. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit

(Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008). Derhalve is bovenstaande aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd op 17.02.2011 en ter kennis gebracht op 22.02.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op zijn vraag om de kosten van de procedure ten laste te leggen van verweerder.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringplicht en van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in de aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in art 9ter §2 van voornoemde wet, of dat de aanvraag het bewijs zoals voorzien in art 9ter §2, 3^e lid van voornoemde wet niet bevat.

In huidig dossier werd echter door verzoeker wel een UNMIK-reisdocument neergelegd op naam van [B. X.] uitgereikt op 25.02.2004 en geldig tot 24.02.2006 zoals voorgeschreven wordt op straffe van onontvankelijkheid door artikel 9ter §2 van de wet van 15 december 1980

[...]

De tegenpartij aanvaardt echter het door verzoeker neergelegd document niet met als enige reden het feit dat het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was.

Het door verzoeker neergelegd document voldoet nochtans aan alle voorwaarden zoals voorgeschreven door artikel 9ter §2 van voornoemde wet. Volledigheidshalve wordt een kopie van zijn identiteitsdocument toegevoegd in bijlage.

Rekening houdende met de ratio legis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, zoals blijkt uit de Memorie van toelichting van de wet van 15.09.2006 waarin gesteld wordt dat een aanvraag onontvankelijk is “indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” kan de tegenpartij de huidige aanvraag niet onontvankelijk verklaren met als enige motivering het feit dat het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. In casu is ruimschoots voldaan aan de bedoeling van de wetgever.

De bestreden beslissing creëert een nieuwe voorwaarde, die niet voorzien is door de wet en die deze dan ook schendt op ontegensprekelijke wijze.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[De] verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het art. 9ter van de Vreemdelingenwet inclus.

[...]

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen UNMIK reisdocument en een vervallen UNMIK-rijbewijs voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

[...]

Onder [...] ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een sinds 24.02.2006 vervallen UNMIK reisdocument en een sinds 13.08.2008 vervallen UNMIK rijbewijs voorgelegd.

Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker voorbrengt NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt; is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvragen betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing *“Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.”* (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet – bepaling die verzoeker eveneens geschonden acht – luidt als volgt:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet stelt verder dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het kader van zijn op 15 mei 2011 ingediende aanvraag om, op grond van medische redenen, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, ter staving van zijn identiteit een door de UNMIK afgegeven reisdocument en rijbewijs voorlegde.

Noch het UNMIK-reisdocument, noch het door dezelfde instantie afgeleverde rijbewijs vermeldt de nationaliteit van verzoeker. Het UNMIK-reisdocument laat slechts toe vast te stellen dat verzoeker in Kosovo heeft verbleven (*'habitual resident of Kosovo'*). De geldigheidsduur van het UNMIK-reisdocument was bovendien reeds verstreken sedert 24 oktober 2010 en het rijbewijs was slechts geldig tot 13 augustus 2008. Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoeker niet kan vastgesteld worden aan de hand van deze door verzoeker aangebrachte stukken.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoot en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-arts, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit dient aan te tonen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder – door aan te geven dat de machtigingsaanvraag onontvankelijk is omdat verzoeker zijn actuele identiteit niet aantoot – een nieuwe voorwaarde heeft gesteld die niet in de wet voorzien is (cf. RvS 21 december, nr. 209.878).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK